

Sygn. akt V CSK 197/16

POSTANOWIENIE

Dnia 27 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa J. J. i R. J.

przeciwko A. C.

o zaniechanie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 października 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powodów

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 24 listopada 2015 r., sygn. akt V ACa (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od powodów na rzecz pozwanego kwotę 540

**(pięćset czterdzieści) złotych tytułem kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie powodowie wystąpili ze skargą kasacyjną, a jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania podnieśli oczywistą zasadność skargi oraz występowanie na jej tle istotnych zagadnień prawnych. Oczywista zasadność skargi ma wynikać z wadliwych ustaleń faktycznych i oceny dowodów, a w szczególności powodowie podnoszą, że Sąd II instancji przypisał im stanowisko, którego nie zajmowali: co do wysokości płotu, jaki ma zbudować pozwany oraz co do korzystania przez niego ze spalinowego wózka widłowego. Stwierdzić jednak trzeba, że postępowanie przed Sądem Najwyższym nie jest III instancją sądową, a w konsekwencji miejscem do kontynuowania postępowania dowodowego, dlatego ustawodawca *a limine* wyłączył dopuszczalność kwestionowania ustaleń faktycznych i oceny dowodów. Skoro nie może to być nawet podstawą skargi kasacyjnej i świadczyć o jej zasadności, to tym bardziej nie może przemawiać o jej oczywistej zasadności mającej powodować przyjęcie skargi do rozpoznania. Natomiast sformułowane w skardze istotne zagadnienie prawne dotyczy tego, w jakim zakresie, orzekając o immisjach, sąd jest związany treścią miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Kwestia ta wątpliwości nie budzi, a na tle tej sprawy nie wymaga wyjaśnienia. Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jest aktem prawa miejscowego, a więc powszechnie obowiązującym źródłem prawa, a więc wiąże też sąd. W tym przypadku nie ma to jednak znaczenia – plan uchwalono już w trakcie prowadzenia działalności przez dany podmiot i z jego treści wynika, że zakazy, na które powołują się powodowie (prowadzenia działalności kamieniarskiej), dotyczą wyłącznie nowych inwestycji w tym terenie, a nie już istniejących. Naruszeniem praw słusznie nabytych zresztą byłoby przyjęcie interpretacji sugerowanej przez skarżącego, zgodnie z którą wraz z wejściem w życie nowych planów zagospodarowania przestrzennego należałoby zlikwidować długo prowadzoną działalność, która byłaby z nimi sprzeczna.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

db